

„Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu”(Mt.4,4)

MERINDE PENTRU SVFLET

Apare cu binecuvântarea PS Părinte Episcop Siluan,
al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Foaie de învățătură duhovnicească și cateheză a Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei

ANUL 8. N°57

SERIA SĂPTĂMÂNALĂ

25 NOIEMBRIE 2018

CUVÂNTUL DOMNULUI DOMINICA A 30-A DUPĂ RUSALI DREGĂTORUL BOGAT - PĂZIREA PORUNCILOR COLOSENI 3, 12-16

Fraților, îmbrăcați-vă, dar, ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii cu alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat vouă, așa să iertați și voi. Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru dragoste, care este legătura desăvârșirii. Și pacea bogăție. Învățați-vă și povățuiți-vă între voi, cu toată înțelepciunea. Cântați în inimile voastre lui Dumnezeu, mulțumindu-I, în psalmi, în laude și în cântări duhovnicești.

ISVCA 18, 18-27

În vremea aceea un om oarecare s-a apropiat de Iisus și L-a întrebat, zicând: Învățătorule bune, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică? Iar Iisus i-a zis: pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât numai singur Dumnezeu. Știi poruncile: să nu faci desfrânare, să nu ucizi, să nu furi, să nu fii măturie mincinoasă; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta. Iar el I-a răspuns: toate acestea le-am păzit din tinerețile mele. Auzind acestea, Iisus i-a zis: încă una îți mai lipsește: vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; apoi vino și urmează Mie. Dar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat. Văzându-l că s-a întristat, Iisus a zis: cât de greu vor intra în împărăția lui Dumnezeu cei ce au averi! Căci mai lesne este pentru cămilă să treacă prin urechile acului, decât pentru bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu. Iar cei care au auzit acestea, au zis: atunci cine poate să se mântuiască? Iar Dânsul a răspuns: cele ce nu sunt cu puțință la oameni sunt cu puțință la Dumnezeu.

TRĂLSCVIRI

„Si iata, venind un tinar la El, I-a zis: „Invatatorule bune, ce sa fac pentru ca sa mostenesc viata de veci?”

(Matei 19, 16)

OMILIA LXIII

„Unii îl defaima pe tinarul acesta, spunind ca era viclean și rau, ca a venit la Iisus spre a-L ispitii; eu însă nu voi sta la indoiala să spun ca era un iubitor de argint, un om biruit de averi, pentru ca și Hristos tot aceasta mustrare i-a făcut. Nu-l socotesc deloc viclean. Și e primejdios să îndraznesti să te

pronunți asupra unor lucruri pe care nu le cunosti, mai cu seama atunci cind ai de gînd să invinuiești. De altfel și evanghelistul Marcu înlatura banuiala ca tinarul acesta ar fi un ispititor. El spune: „A alergat la El și ingenunchind înaintea Lui, îl rugă” (Marcu 10, 17); Si: „Cautînd la el Iisus, l-a iubit” (Marcu 10, 21).

Tirania banilor este mare; dovada, tinarul acesta. De-am savirsi toate virtutile, dragostea de bani le prihaneste pe toate. Pe buna dreptate a spus Pavel ca este radacina tuturor relelor: „Iubirea de argint este radacina

tuturor relelor”. (I Tim. 1, 10).

– Dar pentru ce Hristos i-a răspuns, zicînd: „Nimeni nu este bun”. (Matei 19, 17)

– Pentru ca tinarul a venit la El ca la un simplu om, ca la unul din cei multi, ca la un invatator iudeu. De aceea și Hristos îi vorbește ca om. Totdeauna Hristos vorbește cu cei care vin la El potrivit socotintei ce o au ei despre El. De pilda: „Noi ne inchinam la ceea ce stim” (In 4, 22); și: „Dacă marturisesc Eu de Mine insumi, marturia Mea nu este adevarata” (In 5, 31). Acum cind zice: „Nimeni nu este bun”, nu graieste asa pentru a arata ca nu

TRĂSĂCĂRI

este bun – Doamne fereste! –, ca n-a spus: „Nu sint bun”, ci: „Nimeni nu este bun”, adica nici un om. Si iarasi, cind spune aceasta nu o spune pentru a lipsi pe oameni de bunatate, ci pentru a pune bunatatea oamenilor in comparatie cu bunatatea lui Dumnezeu. De aceea a si adaugat: „Decit unul Dumnezeu“.

Si n-a spus: „Decit Tatal Meu“, ca sa afli ca nu S-a descoperit tinarului pe El insusi. Tot asa si mai inainte a numit pe oameni rai, zicind: „Daca voi, fiind rai, stiti sa dati daruri bune fiilor vostri” (Matei 7, 11); i-a numit rai, fara sa numeasca intreaga fire omeneasca rea – ca „voi” nu inseamna: „voi oamenii” –, ci i-a numit asa, comparind bunatatea oamenilor cu bunatatea lui Dumnezeu; de aceea a si adaugat: „Cu cit mai virtos Tatal vostru va da cele bune celor care cer de la El“.

– Dar ce L-a facut pe Hristos, m-ar intreba cineva, sau la ce L-a folosit ca sa-i raspunda tinarului asa?

– Hristos voia sa-l ridice incetul cu incetul la cunoasterea de Dumnezeu si sa-l invete sa nu mai fie lingusitor; voia sa-l desprinda de cele de pe pamint si sa-l apropie de Dumnezeu; voia sa-l convinga sa caute cele viitoare, sa stie ce este adevaratul Bine, radacina si izvorul tuturor bunatatilor; si numai pe acest Bine, pe Dumnezeu, sa-L cinsteasca. Si alta data, cind Hristos a spus: „Sa nu numiti pe nimeni invatator pe pamint” (Matei 23, 10), a spus-o pentru a arata deosebirea dintre El si alti invatatori si pentru ca lumea sa stie ca El este principiul tuturor lucrurilor.

Mare rivna avea tinarul acesta de I-a pus Domnului o astfel de intrebare! A venit la Hristos sa-L intrebe de viata vesnica, in timp ce altii veneau minati de alte pricini: unii sa-L ispiteasca, altii ca sa-i

vindece, sau pe ei sau pe altii. Pamintul, adica sufletul tinarului, era bun si gras, dar multimea spinilor inabusea saminta. Uita-te ca era chiar pregatit pentru ascultarea poruncilor; il intrebase doar: „Ce sa fac ca sa mostenesc viata de veci?” Era deci gata sa faca tot ce-i va spune Hristos. Daca ar fi venit la Hristos ca sa-L ispiteasca, evanghelistul ne-ar fi spus-o, cum a facut cu altii, de pilda cu legiuitorul (Matei 22, 35-39).

Iar daca evanghelistul ar fi tacut, n-ar fi ingaduit Hristos ca tinarul sa ramina tainuit, ci sau l-ar fi mustrat pe fata sau ar fi dat sa inteleaga ca e un ispititor, ca sa nu creada ca L-a inselat, ca s-a putut ascunde de El si prin aceasta sa se vatame. Daca ar fi venit sa-L ispiteasca, n-ar fi plecat intristat de ce auzise. Fariseii niciodata n-au plecat intristati, ci se salvau cind li se inchidea gura. Tinarul acesta nu; ci a plecat trist; semn puternic ca n-a venit la Hristos cu gind rau, ci cu gind slab; semn puternic ca dorea viata vesnica, dar era stapinit de o alta patima, o patima foarte cumplita.

Cind Hristos i-a spus: „Daca voiesti sa intri in viata, pazeste poruncile“, el L-a intrebat: „Care?” (Matei 19, 17-18). Nu L-a ispitit – Doamne fereste! –, ci credea ca sint alte porunci in afara de cele din lege, care puteau sa-l ajute sa intre in viata; iar aceasta

arata ca dorea cu tarie sa indeplineasca si aceste porunci. Apoi, cind Hristos i-a spus poruncile legii, el i-a raspuns: „Pe toate acestea le-am pazit din tinerete” (Matei 19, 20). Si nu s-a oprit aici, ci-L mai intreaba iarasi: „Ce imi mai lipseste inca?” (idem).

Si intrebarea aceasta era un semn al puternicei lui dorinte de a mosteni viata de veci. Nu era putin lucru sa creada ca-i mai lipseste ceva, ca nu-i sint de ajuns cele spuse, ca sa dobandeasca ce dorea!

– Ce-i spune Hristos?

– Pentru ca avea sa dea o mare porunca, adauga si rasplata, spunind: „Daca vrei sa fii desavirsit, mergi, vinde-ti averile si le da saracilor si vei avea comoara in cer; si vino si urmeaza Mie!” (Matei 19, 21).

Ai vazut cite premii, cite cununi da celor care merg pe drumul acesta de lupta? Daca tinarul L-ar fi ispitit, Hristos nu i-ar fi graiat asa. Ii graieste asa, ca sa-l atraga la El; ii arata ca il asteapta mare rasplata; lasa totul la libera lui alegere si pune in umbra prin tot ce spune aparenta greutate a sfatului Sau.

De aceea, inainte de a-i vorbi de lupta si oboseala, ii arata premiul, zicind: „Daca vrei sa fii desavirsit”; apoi ii spune: „Vinde-ti averile si le da saracilor”; si indata ii vorbeste iarasi de rasplati: „Vei avea comoara in cer”; si „vino si urmeaza Mie”. Iar urmeaza lui Hristos are mare rasplata: „Si vei avea comoara in cer”. Pentru ca era vorba de averi, Hristos l-a sfatuit sa se lipseasca de toate; dar ii arata ca nu i se vor lua averile, ci se vor mai adauga altele la acelea pe care le are si ca are sa primeasca mai mult decit i-a poruncit sa dea; dar nu numai mai mult, ci cu atit

ȚĂLCĂRI

mai mult cu cit cerul e mai mare decit pamintul si inca si mai mult. A spus „comoara”, ca sa arate, atit cit se poate omeneste arata, cit de bogata este rasplatirea; ca nu se pierde, ca nu poate fi furata. Nu-i de ajuns sa dispretuiesti banii si averile, ci trebuie sa hranesti cu ele pe saraci si inainte de toate sa urmezi lui Hristos, adica sa faci toate cele poruncite de El, sa fii gata de junghiere, de moarte in fiecare zi.

„Daca cineva voieste sa vina dupa Mine, sa se lepede de sine, sa-si ia crucea lui si sa-Mi urmeze Mie” (Matei 16, 24). Porunca aceasta de a-ti varsa singele e cu mult mai mare decit porunca de a te lipsi de averi; si nu putin ajuta la aceasta despartirea de averi.

„Auzind, tinarul a plecat intristat” (Matei 19, 22). Evanghelistul, ca si cum ar fi vrut sa arate ca a patimit ceva firesc, a zis: „Ca avea avutii multe”.

Nu sint stapiniti de patima aceasta cei care au putine averi la fel ca aceia care sint inconjurati de multe avutii! Dragostea de avutii este mai tiranica la acestia din urma. Am spus mereu si nu voi inceta de a o spune ca inmultirea averilor aprinde mai mult flacara, ii face mai saraci pe cei bogati; ca bogatia le inmulteste dorinta si-i face sa duca lipsa de multe. Uita-te si aici cit de puternica era dragostea de averi la tinarul acesta! Se apropiase de Domnul cu bucurie si cu dorinta de a ajunge mai bun; dar cind Hristos i-a poruncit sa se desparta de averi, dragostea de averi l-a apasat si l-a ingreuiat atita, ca nu l-a mai lasat sa mai graiasca ceva, ci l-a facut sa plece tacut, trist si amarit.

Ce a spus Hristos? „Cit de greu vor intra bogatii in imparatia cerurilor!” (Matei 19, 23).

Hristos nu defaima averile, ci pe cei stapiniti de averi. Daca un

bogat intra cu greu in imparatia cerurilor, cu mult mai greu

ȚĂLCĂRI SĂPTĂMĂNI

Calea lacrimilor este una din cele mai sigure pentru a ajunge la persoana deplină. Prin lacrimi, toate puterile sufletului se împreunează și astfel, ne putem ridica la putința de a-L iubi pe Dumnezeu și pe aproapele, după porunca Dumnului. Este o anumită plîngătoare în persoana care plînge înaintea lui Dumnezeu, căci inima și mintea sunt unite. Prin energia harului, mintea este răstignită și coboară în inimă. Mintea se răstignește în nevoința de a trăi după poruncile Evangheliei. Când plîngem înaintea lui Dumnezeu, este ca și cum El ar unge sufletul cu o pensulă așa încât, după o vreme, prin această ungere continuă, Chipul lui Hristos se zugrăvește pe inimă. Întocmai cum ne naștem din nou în apele Botezului, așa ne reînnoim prin curgerea lacrimilor în plînsul duhovnicesc. Cum primim pecetea untdelemnului sfințit la Mirungere, tot așa, prin ungerea lacrimilor, primim harul luminării.

Arhimandrit Zaharia Zaharou

lacomul. Daca esti impiedicat sa intri in imparatia cerurilor cind nu dai averile tale, gindeste-te ce foc stringi pe capul tau cind iei averile altora!

– Dar pentru ce Hristos a spus ucenicilor ca bogatul va intra cu greu in imparatia cerurilor, cind ucenicii erau saraci si n-aveau

nimic?

– Ca sa-i invete sa nu se rusineze de saracie; isi indreptateste oarecum porunca ce le-o daduse de a nu avea nici un fel de avere (Matei 10, 9-10).

Cind a spus ca e greu, a spus mai mult chiar, a spus ca e si cu neputinta; si nu simplu cu neputinta, ci a spus cu tarie ca e cu neputinta, aratind lucrul acesta cu pilda camilei si a acului.

„Mai lesne este sa intre camila prin urechile acului, decit bogatul in imparatia cerurilor” (Matei 19, 24). Prin aceasta pilda Hristos a aratat ca nu mica este rasplata pentru cei care sint bogati si pot sa filozofeze. De aceea a si spus ca aceasta e lucrarea lui Dumnezeu, ca sa arate ca cel care vrea sa indeplineasca porunca are nevoie de mult har.

Tulburindu-se ucenicii la auzul acestor cuvinte, Hristos a spus: „Aceasta este cu neputinta la oameni, dar la Dumnezeu toate-s cu putinta” (Matei 19, 26).

– Dar pentru ce s-au tulburat ucenicii cind ei erau saraci, ba chiar foarte saraci? Pentru ce dar s-au tulburat?

– S-au tulburat, pentru ca se intristau de mintuirea celorlalti oameni, pentru ca aveau mare dragoste de toti oamenii, pentru ca isi si capatasera inima de invatatori. Cuvintele lui Hristos i-au facut sa tremure si sa se teama atit pentru intreaga lume, incit au avut nevoie de multa mingiere. De aceea Hristos S-a uitat mai intii la ei si apoi le-a zis: „Cele cu neputinta la oameni sint cu putinta la Dumnezeu”. A mingiat sufletul lor cutremurat de spaima cu privirea Lui blinda si dulce.

Dupa ce le-a potolit nelinistea – ca aceasta a aratat-o evanghelistul prin cuvintul: „privind la ei” -, ii incurajeaza cu cuvintul, le vorbeste de puterea lui Dumnezeu si asa ii

ȚĂLĂCĂRI

face sa aiba incredere.

Iar daca vrei sa afli in ce chip ajunge cu putinta ceea ce-i cu neputinta, asculta. Hristos n-a spus: „Cele cu neputinta la oameni sint cu putinta la Dumnezeu” ca sa te descurajeze si sa te faca sa te departezi de virtutea aceasta ca fiind cu neputinta de indeplinit, ci ca sa te gindesti la maretia acestei fapte, ca sa sari cu usurinta la indeplinirea ei, ca sa rogi pe Dumnezeu sa-ti ajute in aceste lupte frumoase si sa dobindesti viata vesnica.

– Dar cum pot ajunge cu putinta cele cu neputinta?

– Daca te lepezi de averi, daca te desparti de bani, daca smulgi din sufletul tau pofta cea rea. Ca savirsirea unei astfel de fapte nu se datoreste numai lui Dumnezeu; Hristos a graiat asa ca sa arate maretia acestei fapte. Asculta ce spune indata. Cind Petru I-a spus: „Iata noi am lasat toate si Ti-am urmat Tie” si L-a

intrebat: „Ce, oare, va fi noua?” (Matei 19, 27), Hristos, dupa ce a aratat care e rasplata lor, a adaugat: „Si oricine a lasat case sau tarine sau frati sau surori sau tata sau mama va lua insutit si viata vesnica va mosteni“. Asa ajung cu putinta cele cu neputinta!

– Dar cum poate bogatul lasa toate averile sale? ma intrebi. Cum mai poate iesi la suprafata cel care a fost cufundat intr-o pofta atit de mare de averi?

– Daca va incepe sa se desparta de cele ce are, daca va renunta la toate ce e de prisos. Facind asa, va putea merge si mai departe, si va alerga mai usor pe aceasta cale.

Nu cauta, dar, sa faci totul dintr-o data; ci, daca ti se pare greu sa te

lepezi dintr-o data de averi, paseste pe scara aceasta, care te duce la cer, incetul cu incetul, treapta cu treapta. Dupa cum celor bolnavi de friguri, carora li se varsa fierea in ei, nu numai ca nu li se stinge setea daca maninca si beau, ci li se aprinde si mai mult arsita, tot asa si cu iubitorii de averi; acestia aprind si mai mult pofta aceasta rea – mai amara chiar decit fierea – daca o hranesc cu averi. Atunci o

sting, cind scot din sufletul lor pofta de cistig, dupa cum mincarea putina si golirea a stomacului scapa pe om de boala de fiere.

– Dar cum ajungi sa-ti scoti din

s u f l e t Si ca sa cunosti ca raul acesta nu-l pofta de opreste adaugindu-i mereu noi cistig?

– Daca te la cele ce-ti spun: Daca ti-ar veni gindesti ca vreodata pofta nebuneasca sa zbori nu-ti va si sa mergi prin vazduh, spune-mi i n c e t a cum ti-ai potoli pofta aceasta pofta de nebuna? Ti-ai face, oare, aripi, ti-ai cistig atita construi, oare, alte mijloace de zburat sau ti-ai convinge mintea ca doresti lucruri imposibile si ca nu trebuie sa incerci asa ceva? Negresit ca ti-ai convinge mintea.

– Dar e cu neputinta sa zbori, mi-ai raspunde.

– Dar e mai cu neputinta sa afli hotar poftei acesteia. Este mai usor ca oamenii sa ajunga sa zboare, decit sa puna capat poftei de averi prin adaugirea de averi. Cind cele pofcite sint cu putinta se poate pune capat poftei prin satisfacerea poftei; dar cind cele pofcite sint cu neputinta, un singur lucru trebuie sa urmarim: sa indepartam de la noi pofta; altfel nu-i cu putinta sa-ti linistesti sufletul. Asadar, ca sa nu ne chinuim zadarnic sufletul, sa

TĂLCĂRI

parasim dragostea de averi, care ne supara necontenit si niciodata nu poate sa taca, si sa ne indreptam spre o alta dragoste, care ne face fericiți si are multa usurinta. Sa dorim comorile cele de sus! Nici oboseala nu-i atit de mare, iar cistigul, nespus. E cu neputinta sa nu izbutesti cind priveghezi cit de cit, cind esti cu mintea treaza, cind dispretuiesti averile, dupa cum neaparat trebuie sa pierzi comorile cele de sus cind esti robit de averi si inlantuit de ele.

Gindindu-te, dar, la toate acestea, alunga din sufletul tau pofta aceasta rea dupa averi si bani. Nici asta n-o poti spune: ca daca esti lipsit de comorile cele viitoare, esti fericit cu comorile acestea pamintesti. Dar chiar daca ar fi asa, asta ar fi cea mai mare pedeapsa si chin. Dar nu-i cu putinta asta. Pofta de bani si de averi, inainte de a te arunca in iad, te arunca aici, pe pamint, in niste chinuri groaznice. Pofta aceasta a darimat multe case, a dezlantuit cumplite razboaie, a silit pe multi sa-si puna capat zilelor; dar inainte de aceste primejdii prihaneste nobletea sufletului; il face pe om las, lipsit de curaj, obraznic, mincinos, clevetitor, rapitor, lacom si adeseori il impinge sa savirseasca cele mai mari pacate.

Poate inasa ca te incinta sa vezi stralucirea argintului, multimea slugilor, frumusetea caselor, cinstea si respectul cind iesi in oras!

– Cum se poate vindeca rana aceasta grea?

–Daca te gindesti ce fac din sufletul tau bogatiile; daca te gindesti cit il intuneca, cit il pustiesc, cit il fac de nerusinat, cit il uritesc. Daca te gindesti cite rele ai savirsit ca sa aduni atitea averi; daca te gindesti cu cite oboseli si cu cite primejdii iti pastrezi bogatiile. Dar, mai bine spus, nici nu le poti pastra pina la sfirsit, ci

tocmai cind ai inlaturat toate primejdiile, atunci vine moartea si de multe ori arunca toate bogatiile tale in miinile dusmanilor tai, iar pe tine te duce cu miinile goale, fara sa poti lua ceva din toate averile tale, ci numai ranile si buboaiile ce le-ai capatat din pricina lor. Asa pleaca sufletul tau de pe lumea aceasta!

Cind vezi, dar, pe cineva stralucind pe dinafara din pricina hainelor si din pricina suitei lui numeroase, cerceteaza-i cu de-amanuntul constiinta lui si vei gasi inaintea numai pinza de paijen, vei vedea mult praf. Gindeste-te la Pavel si la Petru! Gindeste-te la Ioan Botezatorul si la Ilie! Dar, mai bine spus, gindeste-te la insusi Fiul lui Dumnezeu, Care nu avea unde sa-Si plece capul. Imita-L pe El si pe robii Lui! Gindeste-te cit de mare si de nespusa este bogatia lor! Iar daca dupa ce ai privit putin bogatiile lor ti se intuneca iarasi mintea si vederea din pricina bogatiilor de pe pamint, ca si cum te-ar fi lovit intr-un naufragiu niste valuri puternice, asculta hotarirea lui Hristos, Care-ti spune ca este cu neputinta sa intre bogatul in imparatia cerurilor. Pune in fata acestei hotariri a lui Hristos muntii, pamintul si marea si prefa-le pe toate, daca vrei, cu mintea in aur. Vei vedea ca toata aceasta bogatie de aur nu egaleaza pierderea imparatiei cerurilor. Imi vorbesti de atitea si atitea hectare de pamint, de zece, de douazeci sau chiar mai multe case, de tot atitea bai, de mii de robi sau de doua ori pe atitia, de trasuri ferecate in aur si argint! Eu iti spun numai atita: Daca fiecare dintre voi, bogatilor, si-ar parasi saracia lui – ca bogatia voastra e saracie fata de aceea de care vreau sa va vorbesc – si ar ajunge proprietarul intregii lumi; daca fiecare din voi ar avea sub stapinirea lui atitia oameni citi sint

acum peste tot pe pamint si pe mare; daca fiecare din voi ar stapini toate: lumea, pamintul, marea, casele, orasele si neamurile; daca pretutindeni toate izvoarele i-ar izvori aur in loc de apa, ei bine, eu voi spune ca un om atit de bogat nu face trei parale daca pierde imparatia cerurilor! Daca se chinuiesc cumplit cei care iubesc aceste bogatii trecatoare, atunci cind nu le dobindesc, ce n-ar mingia, oare, daca si-ar da seama cit de mari sint bogatiile cele negraite de pe lumea cealalta? Nimic! Nu-mi vorbi mie de bogatia averilor, ci gindeste-te la paguba mare ce o sufera indragostiti de averi din pricina averilor lor! Pierd cerul de dragul bogatiei lor; patesc la fel ca unul care pierzind onorurile cele mari din palatele imparatesti, are numai o gramada de baligar si se fuduleste cu ea. Ca intru nimic nu se deosebeste multimea bogatasilor de o gramada de baligar. Dar, mai bine spus, baligarul e mai bun decit averile; e de folos si pentru ingrasarea pamintului si pentru incalzitul bailor si pentru multe alte treburi de acest fel; dar aurul ingropat la nimic din acestea nu este de folos. Si de-ar fi numai nefolositor! Dar asa, daca nu este intrebuintat cum trebuie, aurul aprinde multe cuptoare in sufletul stapinului lui, da nastere la nenumarate rele. Din pricina asta scriitorii pagini au numit iubirea de argint acropola a rautatilor, iar fericitul Pavel a numit-o, cu mult mai bine si mai nimerit, radacina a tuturor relelor.

Gindindu-ne la toate acestea, sa invatam sa rivnim cele ce merita a fi rivnite. Sa nu rivnim case stralucite si nici mosii intinse, ci pe barbatii care au multa indraznire inaintea lui Dumnezeu, pe cei care se imbogatesc in ceruri, pe stapinii acelor comori, pe cei cu adevarat bogati, pe cei saraci de dragul lui

PARĂLĂCĂRI

Hristos, ca să dobîndim bunătățile cele vesnice, cu harul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, cu Care Tatălui împreună cu Sfîntul Duh, slava, putere, cinste, acum și pururea și în vecii vecilor, Amin”.

(Din “Omiliile la Matei”, Sf. Ioan Gura-de-Aur)

*****

“Țar el, auzind acestea, s-a întristat, fiindcă era foarte bogat”...

“Marturiseste tot Vechiul Legământ, ca să nu mai vorbesc de Noul Legământ, că nimenea, dar nimenea este drept înaintea lui Dumnezeu, nimenea a găsit sfințenia, nimenea a găsit slava lui Dumnezeu, nici viața vecinică, toți suntem robi morții. Dar iată că în fiecare din noi trăiește un bogatas. A, că eu am educație, că eu sunt mai bun decît celălalt, mai frumos decît cineva, mai nu-stiuce decît altul.

Și așa, comparându-ne și înmagazinînd tot felul de cunostințe, elemente materiale, bani, începem să ne falim cu câte una, cu câte alta, și așa zice că mai periculos decît toate sunt agonisirile intelectuale, care ne fac să credem că suntem mai înalți decît semenii noștri sau, pe drept cuvînt, mai înalți decît fuseserăm înaintea agonisirilor.

Dar în fața vieții vecinice ce este toată agoniseala noastră? Dacă vine harul, vezi că este nimicnicie; în fața frumuseții pe care ne-o chezasuiește Dumnezeu asta devine că o uraciune care pustiște.

Pustiște cum? Prin mandria ce o naște în noi și care ne face tari de cerbice, și nu mai intră harul lui

Dumnezeu în așa o inimă. Și atunci –

fericiți cei săraci cu duhul... Cine sunt cei săraci cu duhul? Cei pe care harul i-a **trezit și vad ca**, fie că sunt cel mai mare din lumea aceasta sau cel mai mic, dar sunt robi morții, nimic nu am. Și vede cu groază moartea care-i stă înaintea, și că nu poate intra în Impăria Cerurilor, și că nu poate dobîndi viața vecinică. Și de ce e fericit acela? Fiindcă acela este duhul care poate să primească cuvînt de la Dumnezeu: ‘Veniți către Mine, cei împovărați, că Eu vă voi odihni pe voi’. Aceștia, cei săraci, sunt oamenii pe care-i poți îmbogăți. Bogatasii spun: Stai că am! – ‘Și pacatul lor rămâne’. Atunci când au întrebat Apostolii, uimiți: ‘Dar cine se va putea mantui?’, Hristos a spus: ‘Ceea ce este cu neputința pentru om este cu putința lui Dumnezeu’.

S i c a t r e această putință nădăjduiește neputința noastră. Și neputința noastră nu putem decît s-o punem în rugăciune: ‘Doamne miluiește, Doamne, deschide-mi calea, Doamne, nu mă lasa în ce sunt!’.

Dar atunci când imi voi da seama, căt de căt, de sărăcia mea adevărată, în fața bogățiilor **duhovnicești**, atunci acest ‘Doamne!’ devine un strigăt puternic care va inclina urechea lui Dumnezeu, și iată fagăduința: ‘A ta este deja – deocamdată potențial, zic eu, acum, dar deja – Impăria cerurilor’.

De ce zic ‘potențial’, și de ce zic ‘deja’? Păi uite că a început calea.

Ce face săracul când vede că n-are? Ce zice Troparul Bisericii noastre? ‘Camara Ta, **Mantuitoarele**, o

vad împodobită, dar îmbrăcăminte nu am că să intru într-ansa. Luminează haina sufletului meu...’. Și atunci începe o rugăciune puternică, o rugăciune cu lacrimi, în care plîngerile noastre, că strigatul cel al... soapei talharului de pe cruce, inclina urechea lui Dumnezeu spre mîngăiere. Și o tainică mîngăiere se naște în sufletul nostru. Apoi nu-i asta a doua fericire?

‘Fericiți cei ce plîng, că aceia se vor mîngăia’.

Și iată că am ajuns pe o altă treaptă, că am început să dobîndim o tainică mîngăiere, dar o mîngăiere din ce în ce mai simțită, care duce la o dorință că și a lui Petru pe Muntele Schimbării la Față, ‘să ramanem aicea, să facem trei corturi...’.

Vrei să rămăi în harul lui Dumnezeu, nu vrei să te mai întorci în ale lumii asteia, vrei să cultivi de-acum încolo toate cele dumnezeiești. Aicea, de multe ori, multe suflete trecînd prin clipa asta parasesc lumea și devin calugari și calugarite, pustnici, și se îndepărtează de lume. Nu toți au nevoie de aceasta, nu toți sunt chemați la aceasta; dar calea asta

t r e b u i e s - o străbătem toți, lepădarea asta a lumii.

Atunci nu te mai interesează lumea asta, nici să primești fală de la oameni, că toți mor – și eu mor; nu te mai supăra dacă primești jîgnire sau înjosire de la oameni, fiindcă și ei mor, și eu mor. Dar Dumnezeu ce crede de mine? Dar Dumnezeu cum mă vede?...

(Din: “Despre pocăința” – în Parintele Rafail Noica, “Cultura Duhului”, Editura Reîntregirea, Alba-Iulia, 2002)